

Hội ký Chiến trường
CHIẾN SĨ VÔ DANH

**Tiểu đoàn 344/ĐP với 33 ngày tử thủ tại Võ Đất, Quận Hoài Đức -
Tỉnh Bình Tuy tháng 12 năm 1974)**

Lê-phi-Ô

Lời Tác giả: Trong cuộc chiến đấu bảo vệ miền Nam trước họa xâm lăng của cộng sản phương Bắc, Quân Lực VNCH đã có biết bao Anh Hùng, Liệt Nữ vì quốc vong thân. Bên cạnh đó có những sự hy sinh không kém hào hùng ít được nhắc tới, tôi muốn nói đến những người lính không có số quân: “Vợ lính”! --Lê-phi-Ô.

Đúng 02:00 giờ sáng ngày 09 tháng 12 năm 1974, Lính vừa đôi phiên gác thì một ánh chớp cùng tiếng nổ long trời phát ra tại hàng rào hướng tây của Chi khu, nơi tuyến phòng thủ của một trung đội thuộc Đại đội chỉ huy, một trung đội của Đại đội 3 và tiểu đội thám báo Tiểu đoàn. Khói lửa, cát bụi mịt mù, đặc công việt cộng đã chui vào hàng rào phòng thủ đặt chất nổ phá hủy nhiều lớp kẽm gai. Lập tức, tổ thám báo của tiểu đoàn tung nhiều quả lựu đạn vào vùng khói lửa nơi vừa xảy ra tiếng nổ để ngăn chặn bọn đặc công cảm tử xông vào.

Trong ánh chớp kèm tiếng nổ của lựu đạn, bóng vài tên VC chạy ngược trở ra nhưng đã bị khẩu đại liên trên vọng gác đôn ngã. Những trái sáng cầm tay và của súng cối 81ly được phóng lên sáng rực bầu trời, tôi gọi Trung úy Lưu đức Thắng (khóa 24/VBĐL) đại đội trưởng Đại đội 3 cẩn thận mặt Bắc, nơi có một ngôi chùa nhỏ sát cạnh hàng rào phòng thủ... đây là đường tiến sát rất thuận lợi cho VC vì bọn chúng biết lính không bao giờ dám mang súng đạn vào gần chùa dù chỉ để phục kích đêm. Trung úy thắng báo đã bắn hạ hai 2 tên địch ngay khi chúng vào tới hàng rào phòng thủ trong cùng... mười phút sau, Thắng cho biết hàng rào đã bị cắt đứt nhiều chỗ, lập tức tôi lệnh cho Trung úy Thời đại đội trưởng Đại đội 2 đang bố trí quân tại trại cưa bên ngoài Chi khu về hướng đông cách Chi khu 500 thước đưa ngay một trung đội vào chiếm giữ ngôi chùa nhỏ, trung đội này chạm súng nhẹ và địch bỏ chạy, đây chỉ là tổ cảnh giới của địch.

Đây không phải là trận đánh đơn thuần của đơn vị đặc công địch, vì đặc công chỉ lên vào âm thầm chứ không phá hàng rào nhiều chỗ như vậy, bọn chúng đang chuẩn bị chiến trường cho những đơn vị lớn hơn. Đúng như tin tức MẬT từ Bộ Tổng tham mưu cho biết trước: VC mở chiến dịch “Tánh Linh-Hoài Đức” để đánh chiếm hai Chi khu này theo chiến thuật mà chúng gọi là “Bóc vỏ” trước khi tiến đánh Thị xã Xuân

Lộc, nếu không thành công thì ít ra bọn chúng cũng cầm chân được một số lớn đơn vị của ta để dễ bề đánh chiếm Tỉnh Phước Long.

Trước đây một tuần, vì áp lực địch quá nặng nên Quân khu 3 đã tăng cường Liên đoàn 7/BĐQ cho Chi khu Hoài Đức, Đơn vị BĐQ này đóng quân tại khu vực Gia Huynh nằm trên Tỉnh lộ 333 về hướng nam và cách Bộ chỉ huy Chi khu 10 cây số. Đồng thời Bộ chỉ huy Tiểu khu ra lệnh cho Tiểu đoàn 344/ĐP của tôi rút bỏ xã Võ Xu và các ấp nằm dọc Tỉnh lộ 335 về phòng thủ duy nhất cứ điểm Chi khu và xã Võ Đất, tiểu đoàn được tăng cường thêm Đại đội 512/TS (Trinh sát).

Quận Hoài Đức là quận xa nhất của Tỉnh Bình Tuy, cách Tỉnh lỵ 80 cây số đường chim bay. Xung quanh quận lỵ là rừng cây bạt ngàn, phía đông bắc giáp với Tỉnh Lâm Đồng toàn núi rừng của chặng cuối dãy Trường Sơn thuận lợi cho việc che dấu và tiến sát các đơn vị lớn VC mà máy bay quan sát khó phát hiện... những cuộc hành quân lục soát đã khám phá nhiều dấu vết địch cấp trung đoàn. Tôi cho vài người lính Thượng (sắc tộc Man) giả dạng dân làm rừng xâm nhập những vùng nghi ngờ có địch để thám sát nhưng những người lính này ra đi không về! Những cuộc chuyển quân của Ta và Địch làm cho người dân đoán biết được tình hình rất nghiêm trọng nên gồng gánh ra đi bằng nhiều phương tiện khác nhau. Đêm 25 tháng 12 năm 1974, Chi khu Tánh Linh cách Hoài Đức 15 cây số về hướng đông nam thất thủ.

Chi khu Hoài Đức suốt tuần nay bị địch pháo bằng hỏa tiễn 107ly và cối 82ly trung bình 500 quả một ngày. Pháo binh của ta chỉ phản pháo cầm chừng vì đạn khan hiếm. Liên đoàn 7 BĐQ ở phía nam cũng chạm nặng với khoảng 2 Trung đoàn VC, Pháo đội 105ly của Pháo đội trưởng Nguyễn hữu Nhân thuộc TĐ181/PB Sư đoàn 18BB tăng cường cho LĐ7/BĐQ đã phải dời vị trí nhiều lần (Nhân là anh vợ của Lê-phi-Ô) Cứ mỗi lần qua vị trí mới là vị trí cũ bị pháo tan nát, Pháo đội này đã bị mất 2 khẩu 105ly vào tay VC. Thiết đoàn 5 Kỵ binh vào tăng viện cho LĐ7/BĐQ cũng bị thiệt hại đáng kể (hai sĩ quan cấp tá bị tử thương).

Ban ngày bị pháo, ban đêm địch liên tục tấn công, xin phi cơ C123 yểm trợ và soi sáng không có... tổn thất lên cao mỗi ngày. Đang cầm máy điều động các đại đội phản công địch thì 2 anh Cảnh sát dã chiến hốt hãi chạy đến báo: “thưa thẩm quyền, ông trưởng chi của tụi tôi bị VC bắt rồi!”. Tôi tái mặt, chi Cảnh Sát nằm ngay trong Chi khu và cách Bộ chỉ huy Tiểu đoàn của tôi khoảng 30 thước với một Tiểu đội Cảnh sát dã chiến, gần mười Cảnh sát viên và tổ Thám báo của Tiểu đoàn 5 người... mà bị VC bắt?! Tôi và thượng sĩ Hường thường vụ Tiểu đoàn, 2 cận vệ cùng 2 CSDC vội vã băng qua Chi Cảnh Sát. Việt cộng đã đột nhập định cắt Chi khu ra làm hai vì hỏa lực tại nơi đây tương đối yếu, trước khi bị anh em Cảnh sát và lính phản công VC khi rút lui đã bắt Đại úy Long trưởng chi và 2 cảnh sát viên mang theo. Một số lính Tiểu đoàn và Cảnh sát tử thương, Tôi tăng cường thêm 3 người lính của toán Hỏa đầu vụ tiểu đoàn cho Chi Cảnh sát (vì không còn quân). Trên đường trở lại BCH/Tiểu đoàn, thoáng thấy một bóng người nép vội vào góc cây xoài bên hông văn phòng

Quận cách tôi khoảng 10 thước, dáng dấp khả nghi không giống như lính. Tôi ra dấu cho Thượng sĩ Hường cùng một anh lính nép vào tường sẵn sàng yểm trợ, tôi và anh cận vệ còn lại bò về hướng cây xoài sẵn sàng nhả đạn. Bóng người lạ xê dịch như muốn chạy, cả hai chúng tôi hướng súng sẵn sàng bóp cò. Bỗng một quả chiếu sáng tay bùng sáng trên trời soi rõ bóng người lạ chỉ còn cách tôi khoảng 3 thước, không có súng và hình như đàn bà. “Nữ đặc công VC”? vừa thoáng nghĩ trong đầu thì anh cận vệ của tôi đã nhảy chồm lên tên Đặc công, còn súng của tôi thì kê sát vào lưng hẳn sẵn sàng bắn, anh cận vệ la lên: “mày hả?”. Anh ta quay lại tôi nói nhỏ: “Con bé Hạ, ông thầy ơi!”, Tôi quát khê: “Mày làm gì ở đây?!” - Cô bé mặt còn nguyên nét sợ hãi: “Dạ em... dạ em...!”. Vài quả đạn pháo nổ quá gần, chúng tôi chạy ừa vào lô-cốt kê cận, tôi hỏi lại: “Mày làm gì ở đây?”, Thượng sĩ Hường nói: “Mày bữa nay, nó thay thằng Xuân đi tiếp đạn cho anh em”, tôi nói như trách cứ Th/sĩ Hường: “Mày bữa nay?! Thằng Xuân đâu mà nó phải đi tiếp đạn?” “Dạ, thằng Xuân anh của nó... chết rồi!”

Tôi hụt hẫng, cổ họng có cái gì nghèn nghẹn! Ông già Thu, ba của con bé Hạ, một nông dân hiền lành sông với ruộng rẫy; thằng Đông con lớn của ông đi lính rồi tử trận ngoài miền trung; từ đó mỗi khi đi làm rẫy nhận được tin tức gì của VC ông đều bí mật báo với chính quyền, bọn cơ sở nằm vùng của VC biết được đã chặt đầu ông ngoài rẫy với bản án để răn đe. Thằng Xuân là lính của Tiểu đoàn tôi; con bé không dám ở nhà một mình nên vào đồn sống với anh của nó. Bây giờ thằng Xuân chết rồi, nó sẽ sống với ai?! Tôi nói thật khê với Th/sĩ Hường như nói với chính tôi: “Bố Hường, tạm thời Bố nuôi con Hạ giùm tôi... để khi nào yên tôi sẽ tính sau!”. Tôi quay về hầm chỉ huy dưới làn mưa pháo của địch.

Sau khi Tánh Linh thất thủ, bọn VC dồn cả lực lượng cấp Sư đoàn tấn công LD7/BĐQ và Chi khu Hoài Đức do Tiểu đoàn tôi tử thủ với quân số còn lại khoảng hơn 200 người. Trước trận đánh, vì Bình Tuy không đủ quân số nên xin tăng cường 2 Tiểu đoàn ĐPQ, Quân đoàn 3 chỉ tăng cường một Tiểu đoàn ĐPQ cho Chi khu Tánh Linh từ Long An đến (TĐ335/ĐP) còn tiểu đoàn của tôi thì bổ sung quân số lên đến hơn 500 người lấy từ các Tiểu đoàn khác trong Tiểu khu. Xác chết VC vì không ai chôn nên đã bốc mùi, xác lính thì chôn tạm, phủ poncho. Thương binh còn kẹt lại khoảng 50 người vừa nặng vừa nhẹ vì trực thăng vào vùng không được do phòng không VC dày đặc và nhiều chuyến phải quay đầu lại vì phải ưu tiên cho mặt trận Phước Long. Liên đoàn 7/BĐQ triệt thoái khỏi Hoài Đức, như thế với Tiểu đoàn ĐPQ của tôi còn lại hơn 200 người bị Sư đoàn 6 tân lập VC, Trung đoàn 812 Sông Mao và 4 Tiểu đoàn Đặc công 18, 19, 20 và 200C bao vây tấn công ngày đêm (VC từ 6 đến 8 ngàn quân, tham khảo tài liệu của Dr. Nguyễn đức Phương, tác giả “Chiến tranh VN toàn tập”). Thượng cấp cho tôi toàn quyền quyết định đi hay ở, tôi đã cho thăm dò nhiều lần con đường rút nhưng không thể thực hiện được. Nếu lính tráng thì được còn vợ con họ thì sao? Và thương binh nữa? Chúng tôi quyết định tử thủ.

Tôi gọi 2 Đại đội của tôi bên ngoài thì Đại đội 1 của Đại úy Trương Kiên tan hàng trong, đêm mất hẳn liên lạc; Đại đội 2 của Trung úy Thời thì còn lại 36 người; Đại đội 512 Trinh sát của Trung úy Đường vừa lui lại khu vực chợ cách BCH Chi khu không xa vì áp lực địch quá mạnh, ngay trưa hôm đó Trung úy Đường tử thương và Trinh sát tan hàng. Bây giờ thì không riêng gì con bé Hạ mà cả các chị vợ và con lính cũng được cấp phát súng đạn. Vợ Trung sĩ Hảo là cô đỡ (Bà Mụ ở nông thôn) trở thành y tá của Tiểu đoàn, hai tay chị đầy máu, một thương binh với cánh tay trái chưa dứt lìa hẳn đã bốc mùi thối phải cắt bỏ, không còn thuốc Tê, với lưỡi dao cạo râu chị cố lấy bình tĩnh cắt bỏ cánh tay, anh thương binh cắn răng chịu với hai hàng nước mắt chảy liên tục vì quá đau đớn! Tôi cố gắng an ủi từng người, anh tài xế của tôi bị gãy chân trái vì đạn pháo, thấy tôi anh ấy khóc. Tôi cố an ủi, bảo rằng vết thương của anh không đến nỗi cưa chân đâu, anh ấy nói trong nước mắt: “không phải em sợ cưa chân đâu, nếu được tải thương coi như chắc chắn được sống... ông thầy còn kẹt lại, em thương cho ông thầy quá!” anh ấy nghẹn lời không nói được, anh ấy đâu biết rằng tôi còn nghẹn hơn anh ấy nữa! Tình Huynh Đệ chi binh như thế đó, lúc nguy nan chỉ nghĩ đến người khác mà quên nghĩ đến chính mình, (sau ngày tôi ra tù, anh ấy hay tin, từ Sài Gòn với đôi nạng gỗ và một chân... lặn lội xuống Bà Rịa thăm tôi).

Con bé Hạ đầu quấn khăn tang cho anh nó bằng cuộn băng vải trắng, mặc áo trận, vai mang súng M16, người nó trông cứng cõi như một người lính thực thụ, mới 16 tuổi mà trông như 30 – 40 tuổi. Một tiểu đội nữ binh mới được bổ sung đặt dưới quyền chỉ huy của Thượng sĩ Hoàng, Tiểu đội trưởng là vợ của Trung sĩ nhất Man-Ngui (người Thượng).

Các toán thám sát được tung ra ngoài nay đã trở về, họ báo là bọn VC dày đặc, tiểu đoàn không còn cách nào rút lui được, nếu cố mở đường máu thì sẽ sống sót may lắm là 1/3. Hôm đó bọn VC không tấn công ban ngày mà chỉ pháo. Tôi đoán là đêm nay bọn chúng sẽ làm thịt chúng tôi... các thương binh còn cầm súng được đều phải ra tuyến ngoài, các sĩ quan phải rời bỏ vị trí chỉ huy ra ngoài cùng anh em chiến đấu tới hơi thở cuối cùng kể cả tôi, nhưng đêm đó vẫn yên tĩnh đến lạ lùng và ngạt thở. Đúng 09:00 giờ sáng ngày 04 tháng 01 năm 1975, với tất cả hỏa lực của đủ loại súng, bọn VC bắn như vũ điệu, tiếng hò hét xung phong man rợ. Anh em chúng tôi mắt mở trừng trừng, tay để sẵn cò súng nghiền răng, chờ giây phút sau cùng của đời mình sẽ đến! Bọn việt cộng vẫn chưa xung phong, Đại úy Đinh quang Chính trưởng ban 3 Tiểu đoàn quay lại tôi hét lớn: “Trung hiệu, khoan cho lệnh bắn, tụi nó dụ cho mình hết đạn đó!”, tôi gạt đầu đáp nhận, không riêng gì Đại úy trưởng ban 3 mà tất cả hình như cũng hiểu như vậy! Vài lần hò hét xung phong không có kết quả, bọn VC nổi điên xung phong thật... Chiến trường bây giờ là địa ngục, là máu, là thịt xương vung vãi khắp nơi... lần đầu tiên trong đời tôi nhìn thấy được địa ngục!!!

Trước đó chừng 20 phút, tôi đàm thoại với một giọng nói lạ trong máy truyền tin bảo tôi cho biết tọa độ chính xác để bắn yểm trợ, VC không thể gạt được tôi, tôi chửi trong máy: “Tiên sư các anh, muốn bắn thì bắn đi, cái Quận to tổ bố không nhìn thấy

sao mà còn xin tọa độ!”), và mới đây thôi tiếng người lạ lại vang lên trong máy AN/PRC25: “Yêu cầu Bạch Vân cho biết tọa độ chính xác của ta và địch!” (Bạch Vân là danh hiệu của Tiểu đoàn tôi lúc đó), tôi đáp: “Tao ở bên trong, tụi bây ở bên ngoài... muốn chơi thì cứ chơi!” nói xong tôi cúp máy, bọn kiểm thính của tụi nó biết cả danh hiệu truyền tin Tiểu đoàn, biết thì biết, giờ phút này bọn chúng nó có muốn biết tên cha mẹ của tôi... tôi cũng cho luôn!

Tôi vừa buông ống liên hợp thì tiếng kèn, tiếng hô xung phong của việt cộng vang trời xen kẽ với tiếng đạn nổ chát chúa long trời lở đất. Tiếng đạn đại bác tung cát bụi mịt mù, hình như cả ngàn quả nổ cùng một lượt nhưng không có quả nào lọt bên trong mà nổ phía bên ngoài hàng rào, nổ ngay tên tuyến của việt cộng. Trong cát bụi mịt mờ từng thân xác của bọn sanh Bắc tử Nam bị hất tung lên cao từng đợt, từng đợt, tiếng đạn đại bác nổ liên tục vào bọn VC nghe ghê rợn hơn “lình xé xác” trong chuyện kiểm hiệp Kim Dung. Hơn trăm mạng người còn sống sót của chúng tôi ngần ngợ quên cả bóp cò súng, giương đôi mắt nhìn một màn xi-nê sống động và hay hơn tất cả phim chiến tranh mà chúng tôi đã từng xem trước đây. Vì đây là cảnh thật chứ không phải trong màn ảnh, tiếng đạn đại bác vẫn nổ liên tục cho đến trưa... và, trong tiếng đại bác reo hò là tiếng máy bay oanh tạc phản lực nghe càng lúc càng rõ. Trên bầu trời những chiếc F5 quen thuộc xuất hiện như những thiên thần. Tiếng đại bác vừa ngưng là những F5 này chúi xuống thả từng cặp bomb Napal trên đầu giặc biển Võ Đất thành biển lửa, quân tử thủ chốt tỉnh cơn mê... há hốc rồi bỗng nhiên vỡ òa tiếng reo hò âm ỉ: “Quân tiếp viện đến... Quân tiếp viện đến!”. Đại úy Chính trưởng ban 3 tiểu đoàn chạy lại phía tôi la lớn: “Sur đoàn 18 vào tới rồi, mình sống rồi Trung hiếu ơi!”, nước mắt lưng tròng, tôi, Đại úy Chính và hình như tất cả chúng tôi đều khóc! Những giọt nước mắt sung sướng lăn dài trên gò má rồi chảy xuống chiến bào đã khô cứng vì cát, đất và máu của đồng đội. Võ Đất đã được hồi sinh sau 33 ngày sống trong địa ngục!!!

Tôi đi một vòng quanh tuyến phòng thủ, đứng nghiêm chào trên mỗi xác của đồng đội, ôm chặt hai vai hoặc nắm chặt bàn tay những anh em còn sống hoặc bị thương để nghe niềm xúc cảm dâng trào trong tim thay cho muôn vạn lời nói! Khi ngang qua một lô-cốt tôi thấy bé Hạ ngồi khóc, tôi hoảng hốt hỏi cô bé có bị thương không, nó không nói mà đưa tay chỉ xuống hầm. Tôi chui vào, xác của hai chị vợ lính nằm kề bên nhau tay vẫn còn giữ chặt súng, nhìn qua lỗ châu mai, khoảng cách gần, xác của 3 tên Việt cộng bị bắn bẻ toang đầu. Nhìn lại thân xác các chị nằm đó như người đang ngủ say! Tôi đứng nghiêm chào và thầm nói: “Thưa các chị, xin các chị hãy yên giấc ngàn thu... Tổ quốc muôn đời mãi ghi ơn các chị! Trong trận chiến khốc liệt để bảo vệ sự an nguy, Tự do, Hạnh phúc cho người dân miền nam nói chung, đồng bào Hoài Đức Bình Tuy nói riêng... sự hy sinh của các chị sẽ được ghi vào sử sách của những người lính không có số quân, và không có cả luôn 12 tháng lương tử tuất. Các chị đã nổi bước tiền nhân, không hổ danh con cháu của Bà Trưng, Bà Triệu. Tôi xin đại diện cho những người còn sống hôm nay kính cẩn nghiêng mình trước vong linh của

những Anh hùng Liệt Nữ... vô danh, xin ngàn thu vĩnh biệt!” nước mắt của tôi tự dưng trào ra...

Tôi bước ra khỏi hầm với gương mặt trầm buồn, nhưng tâm tư chất chứa niềm kiêu hãnh cho một thế hệ, bất kỳ Nam hay Nữ, đã và đang cống hiến cuộc đời và thân xác cho cuộc chiến chính nghĩa, bảo vệ sự an bình và tự do cho đất nước VNCH! Tôi ngược mặt lên nhìn trời, cảm ơn Thượng Đế đã cho tôi và các anh em binh sĩ được sống, chiến đấu và được biết thế nào là hai chữ Anh hùng trong chiến trận... và, tôi may mắn được chiến đấu bên cạnh những Anh hùng đó - Những chiến sĩ Anh hùng vô danh mang tên “**Vợ Lính**”!

Lê-phi-Ô

cựu Tù A20 Xuân Phước-Phú Yên

Nguồn: Internet E-mail by Lê-phi-Ô chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, October 8, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*